

Oj kolos-mesto, pičli jaz atom! Glej, naju nem
oklenil horizont je v velik kolobar,
širok objem; podoben večni — ničli!

V dunajskem parku.

Il od na večer sprehajajo se mladi pari.
V srebrnih lokih curki vodni se vihtijo,
polslušno v mrak fontane vzplašene ihtijo,
kot da boječe plaka nimfe mlade glas,
ki jo objel, prižel jo nase favn je stari.

In neprestano favnove oči dehtijo
in lica stara v strasti žgoči mu žehtijo,
ko stiska k sebi nimfe vitke beli stas.

In fant se sklonil k devi je in tiho ječal:
„Glej, mrzli marmor strastno nadaljuje gesto
zvečer in zjutraj in pozimi in spomlad.
Tako navek bi pred krasoto tvojo klečal,
da vržeš, bitje vseoblastno, me na cesto,
in vedel ne bi, kaj je glad in kaj je hlad.“

Štefan Poljanec:

Noč molči.

Noč molči, grm šumi, cesta spi,
v temni mir daljnih polj se gubi.
Po nji gre dvoje senc, tesen par,
z njima luč in mladost in vihar.

Dvoje src, dvoje duš, dvoje rok
se topi v nem objem, v sen globok —
Kje je svet, kje nebo, kje boleost
mojih težkih, osamljenih cest?

Temen klic, svetel žar, srčen vtrip
kliče raj na zemljó vsaj za hip,
sredi duš trepeta skrit šepet:
„Ti moj up, ti moj maj, ti moj cvet!“ ...